

Nr 6.

Af herr **Hult**, *angående skrifvelse till Konungen med begäran om utredning och förslag i fråga om beredande af korpralspension åt visst indelt manskap.*

Genom införandet af 1901 års härordning utsträcktes öfnings-tiden vid infanteriets beväringsskolor från 68 till 150 dagar. För det indelta manskap, som brukade beordras såsom instruktörer vid beväringsskolorna, innebar denna utsträckning en högst afsevärd ökning af tjänstgöringstiden per år. Särskildt blef tjänsten betungande för obefordrade menige, som genomgått korpralskola och icke åtnjuta någon kontant lön förutom soldattorpets naturaförmåner, äfvensom för vice korpraler, hvilkas kontanta årslön uppgår till blott 60 kronor. Då dessa genom förenämnda härordning sågo sig, i följd af indelningsverkets så småningom skeende afveckling, *afstängda* från vidare befordran, skyndade de i stort antal att begära sitt afsked från krigstjänsten, detta i afsikt att i tid skaffa sig någon tryggad utkomst i det borgerliga lifvet. Men regementscheferna kunde icke i stor utsträckning bevilja afskedsansökningarna, för att icke brist på instruktörer skulle uppstå, och häri voro de i sin fulla rätt, ty soldatkontrakten gälla till uppnådd pensionsålder, och regementscheferna ägde själfva reglera indelta nummers indragning inom vissa af Kungl. Maj:t fastställda gränser.

Då dessa examinerade menige och vice korpraler, hvilka vägrats afsked, senare tagits i anspråk såsom instruktörer och underbefäl vid beväringsskolor och andra skolor, torde detta få anses innebära ett erkännande af deras duglighet och användbarhet i *korpralstjänst*, och det måste betecknas såsom hårdt, att de icke vinna befordran till korpraler på stat, hvarigenom de eljest vid afskedet efter uppnådd pensionsålder skulle vara berättigade till erhållande af korprals pension. Visserligen har deras ekonomiska ställning under tjänstgöring vid skolor någorlunda tryggats genom de dagaföningstillägg, som utgått sedan 1902

Bih. till Riksd. Prot. 1910. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 3 Häft. (Nr 6—8.)

och hvilka 1908 ytterligare höjts, hvarigenom vice korpraler och examinerade menige instruktörer blifvit i detta hänseende likställda med korpraler, och visserligen har genom Riksdagens beslut 1909 det indelta manskapets tjänsteålder för rätt till afsked på expektans nedsatts till 20 år samtidigt som pensionen öfver lag höjts med 25 kronor per underhållstagare och år. Men detta hindrar icke, att de instruktörer af vice korprals och lägre grad, som genomgått korpralskola och förrättat underbefälstjänst vid skolor och öfningar och hvilka fått sin befordran stängd genom omorganisationen efter afskedet, komma att stå med samma pension som annat indelt manskap, hvilket endast fullgjort de årliga repetitionsöfningarna.

Som en blygsam ersättning för det ökade arbetet, dessa instruktörer sålunda utfört och få utföra efter införandet af 1901 års härordning, synes staten böra sörja för att de efter afskedstagandet tilldelas den pension, hvartill de skulle kunnat blifva berättigade, om de vunnit befordran, nämligen korprals.

Det är således i och för uppfyllandet af ett billighetens kraf, som jag får vördsamt föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, på hvad sätt och under hvilka villkor ännu anställde indelta vice korpraler och indelta examinerade menige, hvilka efter antagandet af 1901 års härordning tjänstgjort i egenskap af underbefäl och instruktörer vid skolor och öfningar, må kunna komma i åtnjutande af korpralspension, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 24 januari 1910.

C. G. Hult.
